

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 9Co/220/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2117218350
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 02. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Renáta Gavalcová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2020:2117218350.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave, v senáte zloženom z predsedníčky senátu: Mgr. Renáta Gavalcová a sudcov: JUDr. Martin Holíč a JUDr. Bibiána Ťaziarová, v právnej veci žalobkyne: V. O., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom S. Y. XXXX/XX, H., zastúpená splnomocnencom: Podhorský & Partners, s.r.o., so sídlom Zámocká 35, Bratislava, IČO: 46 962 000, proti žalovanému: PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35 792 752, zastúpený splnomocnencom: Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., so sídlom Kubániho 16, Bratislava, IČO: 47 233 516, o zaplatenie sumy 1.645,87 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Trnava zo dňa 17. júna 2019, č.k. 16Csp/162/2017-41 takto

rozhodol:

- I. Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e** .
- II. Žalovanému **p r i z n á v a** voči žalobkyňi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. žalobu zamietol a vo výroku II. rozhodol, že žalovaná má nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu.
2. Svoje rozhodnutie súd právne odôvodnil použitím ustanovenia § 290, § 291 ods. 3, § 295, § 296 CSP, § 488, § 489 Občianskeho zákonníka, § 497, § 499 Obchodného zákonníka, § 2 písm. a), § 4 ods. 1 zákona č. 258/2001 Z.z., § 52 ods. 1, § 451 ods. 1, 2, § 100 ods. 1, 2, veta prvá, § 101, § 107 ods. 1, 2, § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka.
3. Vecne svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že medzi stranami sporu nebolo sporné, že žalovaný ako veriteľ a žalobkyňa ako dlžník dňa 24.08.2006 uzavreli Zmluvu o revolvingovom úvere č. 8000054548, žalobkyňa bola vyplatená zo strany žalovaného titulom revolvingového úveru suma 2.300,81 Eur, žalobkyňa zaplatila žalovanému celkom sumu 3.946,68 Eur, medzi stranami sporu prebiehalo na tunajšom súde konanie pod sp.zn. 22C/38/2014, ktoré je právoplatne skončené. V konaní sa žalobkyňa domáha vydania preplatku vo výške 1.645,87 Eur od žalovaného, a to s poukazom na právoplatný rozsudok Okresného súdu Trnava č.k. 22C/38/2014-44, s odôvodnením, že o túto sumu úver preplatila a žalovaný sa o túto sumu obohatil. V konaní bol sporným úmysel žalovaného bezdôvodne sa na základe zmluvy o revolvingovom úvere obohatiť, ako aj včasnosť podania žaloby v súvislosti so vznesením námietky premlčania nároku zo strany žalovaného. Pokiaľ ide o preukázanie samotného nároku žalobkyne na vydanie bezdôvodného obohatenia, súd mal z vykonaného dokazovania za preukázané, že úver, ktorý bol žalobcovi od žalovanej poskytnutý na základe Zmluvy o revolvingovom úvere č. 8000054548 zo dňa 24.08.2006, je potrebné považovať za bezúročný a bez poplatkov, nakoľko zmluva o spotrebiteľskom úvere postráda náležitosti podľa § 4 ods.5 zákona 258/2001 Z.z., keďže v zmluve chýba údaj o výške dohodnutých úrokov a údaj o RPMN, keď v časti o požadovanom úvere je

RPMN vo výške 74,45%, pričom v údajoch o schválenom úvere je uvedené RPMN vo výške 76,24% z ktorého dôvodu sa spotrebiteľský úver považuje v zmysle uvedeného ustanovenia za bezúročný a bez poplatkov, resp. veriteľ nemôže od spotrebiteľa požadovať úrok alebo poplatky v zmluve neuvedené a preto sumu, ktorú žalobca navyše zaplatil, žalovaná by bola povinná mu vydať. V konaní však žalovaná vzniesla námietku premlčania nároku žalobcu, vzhľadom k uvedenému bolo potrebné sa zaoberať dôvodnosťou vznesenej námietky a otázkou možného premlčania nároku.

4. V konaní sa uplatňuje nárok žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia (konkrétne zaplatenie sumy, o ktorú mal žalobca úver preplatiť, a tak poskytnúť žalovanej finančné prostriedky, na ktoré táto nemala nárok), ktoré sa premlčuje v 2-ročnej subjektívnej a 3-ročnej alebo 10-ročnej objektívnej premlčacej dobe podľa § 107 ods. 1 a 2 OZ. Z karty klienta vyplýva, že žalobkyni bol poskytnutý revolving vo výške 2.300,81 Eur, na úhradu revolvingu zo strany žalobkyne bola uhradená suma 3.946,68 Eur. Z prehľadu platieb súd zistil, že posledná platba na úhradu revolvingov zo strany žalobkyne bola žalovanému poskytnutá dňa 10.07.2012, uvedená posledná preukázaná splátka bola tak premlčaná dňa 10.07.2015. Žaloba bola podaná na súd až dňa 25.07.2017, súd má za to, že aj pri poslednej splátke vyplývajúcej z prehľadu úhrad došlo k uplynutiu objektívnej premlčacej doby. Pokiaľ ide o subjektívnu premlčaciu dobu, táto plynie v rámci objektívnej premlčacej doby, pričom môže začať plynúť najskôr okamihom začatia plynutia objektívnej premlčacej doby, ale aj neskôr. Pre plynutie subjektívnej premlčacej doby je v súlade s § 107 ods. 1 OZ rozhodujúce, kedy sa dozvedel oprávnený o bezdôvodnom obohatení a kto ho získal. Nestačí pritom len možnosť sa uvedené dozvedieť, ale kedy sa tak skutočne stalo. Súd má za to, že subjektívna premlčacia doba začala plynúť najneskôr momentom doručenia podania vedľajšieho účastníka - občianskeho združenia Všeobecná ochrana práv spotrebiteľov. Uvedené podanie bolo súdu doručené dňa 30.12.2014, žalobkyni bolo doručené dňa 09.02.2015, ako to vyplýva z pripojeného spisu 22C/38/2014. V takom prípade k uplynutiu subjektívnej premlčacej doby by došlo dňom 09.02.2017, teda v čase podania návrhu dňa 25.07.2017 aj táto premlčacia doba by uplynula, pričom súd dáva do pozornosti, že uplynutie subjektívnej lehoty však musí nastať v rámci plynutia objektívnej lehoty, ktorá už uplynula dávno predtým, a to dňa 10.07.2015. Keďže žaloba v konaní sp.zn. 16Csp/162/2017 bola podaná na súde dňa 25.07.2017, bola podaná po uplynutí trojročnej objektívnej vrátane dvojročnej subjektívnej premlčacej doby. Súd sa nestotožnil s názorom žalobkyne, že v prejednávanej veci je potrebné aplikovať 10-ročnú objektívnu premlčaciu dobu, pretože v konaní nebolo preukázané, že by sa žalovaná bezdôvodne obohatila úmyselne, keďže nebolo preukázané, že by jej úmysel (hoci len nepriamy) smeroval k získaniu bezdôvodného obohatenia v rozhodnom čase, t.j. v čase uzatvorenia zmluvy, ktorá mala obsahovať ustanovenia, na základe ktorých malo byť žalovanej poskytnuté plnenie vo väčšom rozsahu, ako je prípustné. Zároveň súd poukazuje na to, že na preukázanie úmyslu získať bezdôvodné obohatenie nepostačuje iba to, že formulárovú zmluvu, ktorá nespĺňa všetky náležitosti podľa zákona, vyhotovila žalovaná, ktorá dlhodobo a legálne vystupuje z pozície poskytovateľa spotrebiteľských úverov. Zo samotnej podstaty tohto podnikania vyplýva to, že chcela poskytnúť peniaze s tým, aby sa jej tieto peniaze vrátili aj so ziskom, ktorý zisk predstavovali poplatky a úroky za poskytnutý úver. Z uvedeného vyplýva, že žalovaná sa nemohla chcieť bezdôvodne obohatiť, pretože dôvodom jej podnikateľskej činnosti bolo poskytovanie úverov a zo samotnej definície § 497 OBZ vyplýva, že zmluvou o úvere veriteľ na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky a tento sa ich zaväzuje vrátiť a zaplatiť úroky. Preto nebolo úmyslom žalovanej ako poskytovateľa úveru sa bezdôvodne obohatiť, ale poskytnúť finančné prostriedky za úroky, teda za účelom dosiahnutia zisku. K uzavretiu predmetnej zmluvy pritom došlo v roku 2006, pričom až vývojom spotrebiteľského práva došlo ku kontrole spotrebiteľských vzťahov a ich vyhodnocovaniu v súdnych konaniach. Iba skutočnosť, že žalovaná ako veriteľ očakávala zisk z dovoleného podnikania, nemôže sama o sebe znamenať jej úmysel bezdôvodne sa obohatiť. Následne vyvodený záver o neprimeranom zisku osoby oprávnene poskytujúcej úvery, nemožno vykladať späťne k obdobiu uzatvorenia zmluvy. Podporne súd poukazuje na rozsudok Krajského súdu v Trnave č.k. 24Co/632/2015 zo dňa 29.06.2016, v ktorého odôvodnení odvolací súd v obdobnej veci uviedol, že „poukazuje na to, že pri úmyselnej forme bezdôvodného obohatenia sa vyžaduje, aby úmysel obohatiť sa na úkor jedného bol daný v čase obohatenia, teda už v čase podpísania zmluvy, keďže táto obsahoval také podmienky, ktoré zabezpečovali odporcovi plnenie vo väčšom rozsahu ako je prípustné.“ Ďalej súd dáva do pozornosti, že úmysel žalovanej získať bezdôvodné obohatenie nie je možné odôvodniť rozhodnutiami súdov v iných veciach, v ktorých súdy neposudzovali právny vzťah strán sporu z tohto konania (porovnaj napr. rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici č.k. 16Co/746/2015 zo dňa 01.10.2015). Okrem toho súd poukazuje na skutočnosť, že absenciu zákonom požadovaných obsahových náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere zákon o spotrebiteľských úveroch sankcionoval v záujme zvýšenej ochrany

spotrebiteľa bezpoplatkovosťou a bezúročnosťou úveru, čím dal žalobcovi ako spotrebiteľovi účinný nástroj na to, aby sa v zákonom stanovenej premlčacej dobe bránil voči popísaným postupom žalovanej ako poskytovateľa úveru (viď napr. rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici sp.zn. 13Co/90/2015 zo dňa 15.03.2016).Keďže žalobca nepreukázal, že by žalovaná mala úmysel získať bezdôvodné obohatenie vo vzťahu k plneniu zo zmluvy uzavretej medzi stranami sporu, nebolo možné dospieť k záveru o dôvodnosti použitia 10-ročnej objektívnej premlčacej doby.Nakoľko žalobca podal žalobu o vydanie bezdôvodného obohatenia na súd dňa 25.07.2017, teda až po uplynutí trojročnej objektívnej premlčacej doby a zároveň dvojročnej subjektívnej premlčacej doby a žalovaný vzniesol námietku premlčania, na ktorú nebolo možné neprihliadnuť, nezostalo súdu nič iné ako žalobu vo výroku I. rozsudku zamietnuť. O nároku na náhradu trov konania rozhodol súd podľa ustanovenia § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP, keď žalovaný bol v konaní v celom rozsahu úspešný, čo v konečnom dôsledku znamená nárok žalovaného voči žalobcovi na náhradu účelne vynaložených trov celého konania v rozsahu 100% trov konania, o čom súd rozhodol vo výroku II. rozsudku, pričom o výške náhrady trov konania žalovanej bude rozhodnuté v zmysle § 262 ods. 2 CSP po právoplatnosti tohto rozhodnutia samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

5. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podala v zákonnej lehote odvolanie žalobkyňa, prostredníctvom svojho právneho zástupcu a to z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. f) a h) CSP a žiadala, aby odvolací súd zmenil rozhodnutie súdu prvej inštancie a návrhu žalobkyne vyhovel v celom rozsahu. Odvolateľka nesúhlasila so skutkovými závermi súdu prvej inštancie, že na prejednávanej veci nie je možné aplikovať 10-ročnú objektívnu premlčaciu dobu z dôvodu, že v konaní nebolo preukázané, že by sa žalovaná bezdôvodne obohatila úmyselne. Odvolateľka je toho názoru, že ak žalovaný predložil formulárovú zmluvu o úvere, ktorej obsahom boli neprimerané úroky a poplatky za poskytnutie finančných prostriedkov, ako aj neprijateľné zmluvné podmienky, žalovaný - dodávateľ musel vedieť, že keď spotrebiteľ splní svoj záväzok v zmysle takejto zmluvnej dokumentácie, žalovaný sa obohatí na úkor spotrebiteľa. Je zrejmé, že tak urobil žalovaný od samotného vzniku zmluvného vzťahu minimálne s nepriamym úmyslom. V tejto súvislosti poukázal aj na rozsudok Súdneho dvora Európskej únie C-618/10 Banco Espanol v ktorom je uvedené, že v zmluve uvedený úrok vo výške 22,38% nemá žiadne opodstatnenie v demokratickej spoločnosti. Taktiež poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR vo veci 1 M Cdo/1/2009 zo dňa 31.07.2007 a odvolateľka uviedla, že pri nebankových subjektoch, ktoré sú súčasťou finančného trhu, sa vzhľadom na vyššiu mieru rizika vo všeobecnosti dajú akceptovať vyššie úroky, rozhodne nie však viac, ako 100% oproti priemeru bánk. Neprimerane vysoké poplatky za poskytnutie úveru, uplatňovanie pohľadávok nad rozsah prípustný zákonom, dlhodobé ignorovanie právnych predpisov je možné považovať za konanie v rozpore s dobrými mravmi a takúto praktiku si možno ťažko predstaviť len v rovine nedbanlivosti. Odvolateľka je toho názoru, že konanie žalovaného je možné posúdiť ako úmyselné konanie v prípade ktorého je možné aplikovať desaťročnú premlčaciu lehotu na vydanie bezdôvodného obohatenia v zmysle § 107 ods. 2 OZ. Je toho názoru, že konajúci súd uviedol nesprávny dátum doručenia podania vedľajšieho účastníka žalobkyňi, keď podanie bolo doručené na Okresný súd Trnava v marci 2015, preto nie je možné, aby predmetné podanie bolo údajne žalobkyňi doručené dňa 09.02.2015. Z uvedeného taktiež vyvstala otázka, či bolo predmetné podanie vôbec žalobkyňi doručené. Bez ohľadu na dátum skutočného doručenia podania vedľajšieho účastníka žalobkyňi má odvolateľka za to, že tento moment je pre plynutie premlčacej doby právne bezvýznamný. Žalobkyňa ako laik považovala za rozhodné a záväzné pre jej osobu až samotné rozhodnutie Okresného súdu Trnava sp. zn. 22C/38/2014 zo dňa 10.12.2015. Z uvedeného dôvodu podľa jej názoru mal byť pre plynutie subjektívnej lehoty rozhodným momentom okamih doručenia predmetného rozsudku žalobkyňi a teda okamih, keď sa reálne oboznámila so skutočnosťou, že sa žalovaný dopustil bezdôvodného obohatenia na úkor žalobcu a to v písomnom vyhotovení rozsudku. Je toho názoru, že súd prvej inštancie nesprávne posúdil otázku objektívnej a subjektívnej premlčacej doby. Nesúhlasí s názorom súdu prvej inštancie, že nebolo úmyselné obohatenie žalovaného žiadnym spôsobom preukázané a preto v danej veci je potrebné aplikovať na premlčanie objektívnu trojročnú premlčaciu dobu. Má za to, že na strane žalovaného došlo k vzniku úmyselného bezdôvodného obohatenia, v dôsledku čoho sa inak trojročná objektívna premlčacia doba predĺžila na 10 rokov odo dňa, keď k bezdôvodnému obohateniu došlo. Žalovaný porušil právne predpisy zamerané na ochranu spotrebiteľa jednak úžerníckou výškou odplaty ako aj tým, že nedodrжал povinnosti ustanovené mu zákonom č. 258/2001 Z.z., keď zmluva o úvere neobsahuje obligatórne náležitosti v zmysle ustanovenia § 4 ods. 5 uvedenie úroku, v dôsledku čoho žalovaný na úrok nemá nárok. Konanie žalovaného nemožno hodnotiť inak, ako konanie zamerané na získanie bezdôvodného obohatenia bez právneho dôvodu minimálne s nepriamym úmyslom získať majetkový prospech. Počiatok plynutia subjektívnej

premlčacej doby nie je možné automaticky stotožňovať so začiatkom plynutia objektívnej premlčacej doby, t.j. momentom vzniku bezdôvodného obohatenia. Princíp „vigilantibus iura scripta sunt“ ustupuje dôležitejšiemu princípu, ktorým je ochrana práv a spotrebiteľa, čo vyslovil aj Najvyšší súd SR v uznesení vo veci 6 M Cdo/9/2012. V tejto súvislosti poukázala na rozhodnutie Súdneho dvora Európskej únie C-168/05 Mostaza Claro a rozsudok zo dňa 27.06.2000 Oceáno Grupo Editorial a Salvat Editores, C-240/98 až C-244/98. Konanie žalovaného pri uzatváraní zmluvy nebolo súladné s dobrými mravmi, žalovaný nerešpektoval povinnosti stanovené Zákomom o spotrebiteľských úveroch a ustanoveniami Občianskeho zákonníka zameranými na ochranu spotrebiteľa. Jeho konanie preto nemožno hodnotiť inak, ako konanie zamerané na získanie bezdôvodného obohatenia bez právneho dôvodu, minimálne s nepriamym úmyslom získať majetkový prospech. V otázke plynutia objektívnej premlčacej doby žalobkyňa poukázala aj na rozsudok Krajského súdu Prešov sp. zn. 8Co/94/2017 zo dňa 26.06.2018. Je toho názoru, že súd prvej inštancie nesprávne právne posúdil problematiku plynutia subjektívnej premlčacej doby, nesúhlasí s tým, aby sa táto začala počítat' odo dňa doručenia podania vedľajšieho účastníka žalobkyni, t.j. dňa 09.02.2015 a má za to, že pre začiatok plynutia premlčacej doby je rozhodné doručenie rozsudku Okresného súdu Trnava sp. zn. 22C/78/2015 zo dňa 10.12.2015. Žalobkyňa v zmluvnom vzťahom uzavretom so žalovaným verila tomu, že pri poskytovaní úveru žalovaný postupuje s náležitou starostlivosťou podľa zákona. Na základe predmetného rozsudku nadobudla žalobkyňa vedomosť, že žalovaný od nej prijal úhrady v rozpore so zákonom. K otázke plynutia subjektívnej premlčacej doby žalobkyňa poukázala aj na rozsudok Krajského súdu v Žiline sp. zn. 6Co/233/2017 zo dňa 28.02.2018. Zo skutkového stavu v danej veci je zrejmé, že žalobkyňa sa ako dotknutá osoba dozvedela, že plnila žalovanému nad rámec stanovený zákonom až rozsudkom zo dňa 10.12.2015 sp. zn. 22C/38/2014. Keďže k vydaniu tohto rozsudku došlo bez nariadenia pojednávania, žalobkyňa sa o skutočnosti, že na strane žalovaného došlo k bezdôvodnému obohateniu, dozvedela najneskôr jeho dorúčením, neskôr ako po dni 10.12.2015, kedy bol rozsudok vyhotovený. Z uvedeného je zrejmé, že subjektívna premlčacia doba mohla začať plynúť najskôr v deň nasledujúci po vyhotovení rozsudku a teda k jej uplynutiu by došlo najskôr až ku dňu 11.12.2017. Vzhľadom na tieto skutočnosti bola žaloba žalobcu podaná včas (žaloba bola doručená súdu dňa 25.07.2017), t.j. pred uplynutím premlčacej doby.

6. Žalovaný odvolanie nepodal, k doručenému odvolaniu žalobkyne sa vyjadril písomne. Je toho názoru, že z vykonaného dokazovania nebolo preukázané, že žalovaný by mal konať s úmyslom získať bezdôvodné obohatenie. Žalobkyňa teda neuniesla dôkazné bremeno a nepredložila súdu dôkazy, podľa ktorých by sa mal prijať záver o ňou tvrdenom úmyselnom obohatení. V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Žiline sp. zn. 9Co/516/2015 ako aj uznesenie Najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo/238/2017. Tvrdenie žalobkyne o výške úrokov žalovaný popiera, pretože výška neodporuje žiadnemu právnenému predpisu platnému a účinnému v čase jej uzavretia. Táto skutočnosť je dôležitá aj preto, že vylúči úmysel žalovaného získať bezdôvodné obohatenie. Závery prezentované žalobkyňou nekonštatoval ani súd konajúci vo veci 22C/38/2014. Do pozornosti dal skutočnosť, že pri sume celkovo vyčerpanej 2.300,81 eur žalobkyňa ako dlžník uhradila sumu 3.946,88 eur a to za dobu šiestich rokov, čo pri použití vzorca úrok=suma*úroková sadzba*doba trvania splácania a predstavuje hodnotu 11,60%. Taktiež je toho názoru, že predmetná zmluva o revolvingovom úvere je úverovou zmluvnou, ktorá sa riadi ustanoveniami Obchodného zákonníka a vzhľadom na to, že jednou zo strán je spotrebiteľ, vzťahujú sa na ne aj ustanovenia Občianskeho zákonníka a o spotrebiteľských zmluvách a zákon č. 258/2001 Z.z. Otázka výšky úrokov, súladu úrokov so zákonom sa preto musí posudzovať tiež v intenciách vyššie uvedených právnych predpisov, avšak základná regulácia úrokov vyplýva z ustanovenia § 502 ods. 1 Obchodného zákonníka. Táto právna úprava má prednosť pred Občianskym zákonníkom, nakoľko ide o osobitný druh regulácie záväzku platiť úroky v prípade, ak sú úroky dohodnuté vo výške vyššej, než prípustné, na základe alebo podľa zákona a ide o špeciálnu právnu úpravu pred všeobecnou úpravou Občianskeho zákonníka. Na základe uvedeného preto navrhuje, aby odvolací súd odvolanie zamietol a napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil, keď zároveň si uplatňuje aj náhradu trov odvolacieho konania.

7. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom - zároveň stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie ma zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. f/, h/ CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), s prihliadnutím ex offo na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré nezistil (§

380 ods. 2 CSP), súc pritom viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na verejnej tabuli a na webovej stránke súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 CSP) a dospel k záveru, že odvolaniu žalobkyne nie je možné priznať úspech, keďže rozhodnutie súdu prvej inštancie je vecne správne, v dôsledku čoho boli splnené podmienky pre jeho potvrdenie v zmysle § 387 ods. 1 a 2 CSP.

8. Predmetom prieskumu odvolacieho súdu vymedzeným rozsahom a dôvodmi odvolania žalobkyne bolo posúdiť, či súd prvej inštancie rozhodol vo veci správne, ak žalobu zamietol (o zaplatenie sumy 1.645,87 Eur, úrok z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 1.645,87 Eur od 24.7.2017 do zaplatenia) a to s poukazom na odvolacie argumenty, že súd prvej inštancie nesprávne vyhodnotil konanie žalovaného ako neúmyselné a aplikoval trojročnú objektívnu premlčaciu dobu, že žalobkyňa sa dozvedela o tom, že na jej úkor sa niekto bezdôvodne obohatil až samotným doručením rozhodnutia Okresného súdu Trnava v konaní vedenom pod sp. zn. 22C/38/2014.

9. Pretože odvolací súd preberá súdom prvej inštancie zistený skutkový stav pokiaľ ide o zistené skutočnosti právne rozhodné pre posúdenie žalobkyňou uplatneného nároku a pretože v podstatnom zdieľa i jeho právny záver vo veci, pričom sa stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, s poukazom na ust. § 387 ods. 2 CSP odvolací súd konštatuje správnosť jeho dôvodov a odkazuje na výstižné, správne a presvedčivé odôvodnenie písomného vyhotovenia preskúmaného rozsudku. Odvolací súd nenachádza dôvod, pre ktorý by sa mal od skutkových alebo právnych záverov súdu prvej inštancie odchýliť a nemôže, preto dať za pravdu odvolateľke. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia dopĺňa iba nasledovné:

10. Z obsahu spisu a dokazovania vykonaného súdom prvej inštancie vyplýva, že dňa 24.8.2006 strany sporu uzavreli zmluvu o úvere č. 8000054548, podľa ktorej bol žalobkyňi poskytnutý úver vo výške 996,02 Eur, ktorý sa zaviazala zaplatiť v 36 mesačných splátkach po 55,33 Eur. Dňa 13.8.2008 poskytol žalovaný v zmysle zmluvy žalobkyňi revolvingový úver vo výške 1.327,92 eur a dňa 23.10.2010 ďalší revolving vo výške 1.327,92 eur. Rozsudkom zo dňa 10.12.2015 bola žaloba zamietnutá (právoplatný dňa 09.02.2016), pričom v ňom okresný súd konštatoval, že zmluva neobsahovala v zmysle § 4 ods. 2 písm. a) zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona SNR č. 71/1986 Z. z. o Slovenskej obchodnej inšpekcii základné obsahové náležitosti, a to údaj o výške dohodnutých úrokov. V takom prípade sa spotrebiteľský úver poskytnutý žalobkyňi považuje podľa § 4 ods. 5 zákona č. 258/2001 Z. z. za bezúročný a bez poplatkov, teda veriteľ nemá nárok na zaplatenie úroku z úveru a odmeny za poskytnutie úveru, ale len nárok na zaplatenie istiny, teda poskytnutej čiastky úveru /úverový limit/. Úver bol poskytnutý vo výške 2.300 Eur, uhradených bolo 3.946,68 Eur, preto súd návrh žalobcu na zaplatenie sumy 701,04 eur s prísl. v konaní vedenom na Okresnom súde Trnava pod sp. zn. 22C/38/2014 zamietol.

11. Súd prvej inštancie správne skonštatoval, že nakoľko strany sporu uzatvárali spotrebiteľský úver, tento je nevyhnutné posudzovať nielen podľa príslušných ustanovení Obchodného zákonníka (§ 497 a nasl.), ale aj právnych predpisov, ktoré upravujú právne vzťahy spotrebiteľského charakteru (§ 52 a nasl. Občianskeho zákonníka a zákona o spotrebiteľských úveroch), keďže žalovaná pri uzatváraní zmlúv o spotrebiteľskom úvere vystupovala ako veriteľ s poukazom na predmet podnikania a žalobkyňa mala postavenie spotrebiteľa. Súd prvej inštancie správne zistil, že uzatvorená zmluva neobsahuje údaje požadované v 4 ods. 2 písm. a) zákona o spotrebiteľských úveroch. V takom prípade sa spotrebiteľský úver poskytnutý žalobkyňi považuje podľa § 4 ods. 5 posledná veta zákona o spotrebiteľských úveroch za bezúročný a bez poplatkov. Pokiaľ teda žalobkyňa splatila žalovanému na zaplatenie tohto úveru okrem istiny aj úroky a poplatky, plnila tieto žalovanému bez právneho dôvodu, nakoľko predmetný úver bol bezúročný a bez poplatkov pre nesplnenie náležitostí vyžadovaných zákonom o spotrebiteľských úveroch, už od svojho vzniku, teda už v čase uzatvorenia predmetnej zmluvy neexistoval právny titul, ktorý by žalovanému nárok na platenie úrokov a poplatkov od žalobkyne zakladal, preto prijatím peňažných plnení žalobkyne na úroky a poplatky sa žalovaný v zmysle § 451 ods. 2 Občianskeho zákonníka bezdôvodne obohatil, nakoľko v rozsahu prijatých úrokov a poplatkov získal majetkový prospech bez právneho dôvodu.

12. Rozhodujúcou právnou otázkou zostalo posúdenie premlčania, nakoľko žalovaný vzniesol námietku premlčania a súd prvej inštancie ju považoval za dôvodnú a žalobu zamietol práve z dôvodu premlčania.

13. Základným inštitútom premlčania je pôsobiť na subjekty občianskoprávných vzťahov, aby v primeraných dobách uplatnili svoje práva (nároky) a zároveň aj zabrániť tomu, aby povinné osoby neboli po časovo neprimeranej dobe nútené splniť si svoje povinnosti. Inštitút premlčania takto zabraňuje dlhodobému trvaniu práv a im zodpovedajúcim povinnostiam. Ak uplynula zákonom ustanovená premlčacia doba a oprávnená osoba v nej určeným spôsobom u príslušného orgánu svoje právo nevykonala, vzniká povinnej osobe oprávnenie vzniesť námietku premlčania a tak spôsobiť stav, že sa oprávnená osoba nemôže s úspechom domáhať na súde svojho práva. Dôvodné vznesenie námietky premlčania v občianskom súdnom konaní má totiž za následok, že súd nemôže oprávnenej osobe právo (nárok) priznať (§ 100 ods. 1 tretia veta OZ). Pritom zásada hospodárnosti konania musí viesť konajúci súd k tomu, aby prednostne posúdil v konaní vznesenú námietku premlčania vzhľadom na to, že v prípade jej oprávnenosti takýto postup vedie k rýchlemu vydaniu rozhodnutia vo veci samej, bez potreby vykonávania ďalších dôkazov na zistenie napr. výšky bezdôvodného obohatenia a pod. (por. rozsudok NS SR sp. zn. 3 Cdo 145/2007 z 24.10.2005).

14. Argumentácia žalobkyne, že v danom prípade ide o desaťročnú objektívnu premlčaciu dobu, pretože k bezdôvodnému obohateniu žalovaného na jeho úkor došlo úmyselne, neobsahuje jednoznačné skutkové preukázanie opodstatnenosti tohto tvrdenia. V prípade premlčania práva pri bezdôvodnom obohatení je v ustanovení § 107 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka stanovená dvojitá kombinovaná premlčacia doba, a to subjektívna a objektívna. Subjektívna premlčacia doba je dvojročná, objektívna premlčacia doba je buď trojročná, keď bezdôvodné obohatenie vzniklo z neúmyselného konania (z nedbanlivosti) alebo desaťročná, ak bezdôvodné obohatenie bolo spôsobené úmyselne. Ich začiatok je stanovený samostatne; kým subjektívna premlčacia doba plynie odo dňa, kedy sa oprávnený dozvie o skutkových okolnostiach, z ktorých možno vyvodíť vznik bezdôvodného obohatenia a to, kto sa na jeho úkor bezdôvodne obohatil, pri objektívnej premlčacej dobe je pre začiatok jej plynutia rozhodujúci deň, kedy skutočne (fakticky) došlo k získaniu bezdôvodného obohatenia. Obe premlčacie doby sú nezávislé čo do svojho priebehu, jeho začiatku i konca a ak skončí priebeh jednej z nich, právo sa premlčí bez ohľadu na druhú premlčaciu dobu. Pre vzťah objektívnej a subjektívnej premlčacej doby však platí zásada, že lehota so subjektívne stanoveným začiatkom nemôže skončiť neskôr ako lehota s objektívne stanoveným začiatkom, ale môže skončiť najneskoršie s ňou.

15. Občiansky zákonník podstatu úmyselného konania nevy vymedzuje, a preto sa pri skúmaní tejto otázky vychádza tradične z trestného práva hmotného. Zavinenie ako vnútorný psychický vzťah zodpovedného subjektu k vlastnému úkonu a k výsledku tohto konania je založené jednak na prvku poznania spočívajúceho vo vedomí a predvídaní určitého následku, jednak na prvku vôle spočívajúci v tom, že subjekt prejavuje svoju vôľu tým, že niečo chce, ale aj tým, že je s niečím uzrozumený. Podľa stupňa vôľovej zložky sa rozlišuje úmysel priamy alebo nepriamy. O priamy úmysel (dolus directus) pri bezdôvodnom obohatení podľa Občianskeho zákonníka ide vtedy, ak ten, kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatil vedel, že svojim konaním získa bezdôvodné obohatenie a súčasne ho chcel získať. O nepriamy úmysel (dolus indirectus, resp. eventualis) pri bezdôvodnom obohatení podľa Občianskeho zákonníka ide vtedy, ak ten, kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatil vedel, že svojim konaním môže získať bezdôvodné obohatenie a pre prípad, že sa tak stane, bol s týmto následkom uzrozumený.

16. Vo vzťahu k vydaniu bezdôvodného obohatenia vzniknutého na strane žalovanej sa odvolací súd stotožnil s názorom súdu prvej inštancie, že na vec sa nevzťahuje desaťročná premlčacia doba podľa ustanovenia § 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka s poukazom na tvrdenie žalobkyne, že žalovaný sa dopustil úmyselného konania zameraného na získanie bezdôvodného obohatenia bez právneho dôvodu. V konaní nebolo ničím preukázané, že by sa žalovaný na úkor žalobkyne obohacoval úmyselne. Dôvodom vzniku bezdôvodného obohatenia žalovaného bola úverová zmluva uzavretá medzi stranami, ktorú je potrebné považovať za bezúročnú a bez poplatkov pre absenciu podstatných náležitostí, nie je však možné len z uvedeného dôvodu konštatovať, že žalovaná mala úmysel sa obohatiť na úkor žalobkyne. Na preukázanie úmyslu konajúcej osoby získať bezdôvodné obohatenie nestačia len všeobecné tvrdenia o zaužívanej praxi žalovaného pri uzatváraní spotrebiteľských zmlúv, ale bolo by nutné v každom jednotlivom prípade s poukazom na okolnosti uzavretia úverovej zmluvy preukázať, že žalovaný v čase uzavretia úverovej zmluvy a prijatia plnenia na základe úverovej zmluvy vedel alebo bola aspoň uzrozumený, že sa bezdôvodne obohacuje. Žalobkyňa dostatočným spôsobom nepreukázala, že

by žalovaný mal úmysel získať bezdôvodné obohatenie vo vzťahu k plneniu úverovej zmluvy uzavretej práve medzi stranami.

17. Odvolací súd v tejto súvislosti poukazuje aj na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1 Cdo 238/2017, v ktorom najvyšší súd preskúmaval záver súdu prvej inštancie, že žalovaný ako nebankový subjekt, ktorý dlhodobo vykonáva podnikateľskú činnosť v oblasti poskytovania úverov je povinný poznať a dodržiavať právne predpisy vzťahujúce sa na poskytovanie úverov a použitie neprijateľných zmluvných podmienok v zmluvách. Úmysel žalovaného vyhodnotil ako nepriamy úmysel, pretože uvedenie podmienok v zmluve neurčitým a nezrozumiteľným spôsobom bolo zo strany žalovaného zámerné za účelom získania bezdôvodného obohatenia bez právneho dôvodu. Najvyšší súd uzavrel, že občianske právo nedefinuje pojem zavinenia a pri skúmaní tejto otázky vychádza tradične z trestného práva hmotného. Zavinenie je založené na dvoch zložkách, a to vedomostnej a vôľovej zložke. Pri úmyselnom zavinení je zastúpená tak vedomostná, ako aj vôľová zložka. Pri nedbanlivosti je daná len vedomostná zložka. Definícia úmyselného zavinenia je obsiahnutá v ustanovení § 15 Trestného zákona. Priamym úmyslom (*dolus directus*) sa v zmysle § 15 písmeno a/ Trestného zákona rozumie to, keď páchatel' chcel spôsobom uvedeným v (trestnom) zákone porušiť alebo ohroziť záujem chránený trestným zákonom. Vedomostná zložka však nie je v tomto ustanovení riešená výslovne (ako pri nepriamom úmysle). Uvedené ustanovenie ale predpokladá, že ak chcel páchatel' porušiť alebo ohroziť chránený záujem, musel vedieť aj o tom, že bude konať protiprávne. Iná situácia však nastáva pri nepriamom úmysle (*dolus indirectus*). V tomto prípade páchatel' vie (vedomostná zložka), že svojím konaním ohrozí záujem chránený trestným zákonom avšak pre prípad, že sa tak stane, je s tým uzrozmeneý (vôľová zložka). Z toho vyplýva, že páchatel' priamo nechce záujem ohroziť alebo porušiť, ale je uzrozmeneý s tým, že sa tak môže stať. Z civilnoprávneho hľadiska pri bezdôvodnom obohatení nie je možné pri zavinení hovoriť o páchatel'ovi a o porušení alebo ohrození záujmov chránených Trestným zákonom. Analogicky sa tu však jedná o úmyselné získanie neoprávneného majetkového prospechu, ktorý v tomto prípade predstavuje úmyselné bezdôvodné obohatenie jedného subjektu na úkor druhého subjektu.

18. Vo veci preskúmavanej dovolacím súdom, odvolací súd posúdil bezdôvodné obohatenie žalovaného ako úmyselné, pričom konštatoval nepriamy úmysel žalovaného získať majetkový prospech bez právneho dôvodu na úkor žalobkyne. Z napadnutého rozsudku odvolacieho súdu možno vyvodit', že uvedený nepriamy úmysel žalovaného je daný určitými faktormi a okolnosťami, ktoré spočívajú v profesionálnosti a odbornosti žalovaného, v dlhoročnom pôsobení žalovaného na finančnom trhu v oblasti poskytovania úverov a pôžičiek, v úmysle žalovaného dosiahnuť zisk dojednaním nekorektných úrokov a odplaty a taktiež v množstve súdnych sporov nebankových subjektov so spotrebiteľmi. Dovolací súd konštatuje, že samotné všeobecné skutočnosti (fakty) o profesionálnom podnikateľskom postavení nebankových subjektov v oblasti poskytovania úverov a doterajšia súdna prax týkajúca sa ochrany spotrebiteľov v obdobných prípadoch samé o sebe nemôžu bez ďalšieho zakladať nepriamy úmysel nebankového subjektu (veriteľa). Ako už bolo vyššie uvedené, v predmetnom prípade je nutné dôsledne skúmať vôľovú a vedomostnú zložku zavinenia aplikujúc analógiu podľa trestného práva hmotného pri právnom posúdení formy zavinenia, a to s dôrazom na čas konania protiprávneho úkonu, resp. získania neoprávneného majetkového prospechu. Pri bezdôvodnom obohatení je preto dôležité zistiť, kedy k obohateniu došlo z objektívneho hľadiska a v tom čase preukázať úmysel veriteľa, resp. jeho zavinenie, aby bolo možné jednoznačne posúdiť, či je potrebné aplikovať 3-ročnú alebo 10-ročnú premlčaciu lehotu. Dôkazné bremeno zaťažuje žalobcu, žalobca musí preukázať, že v čase kedy došlo k obohateniu, mal žalovaný úmysel získať majetkový prospech na jeho úkor. V prípade nepreukázania úmyslu žalovaného (vedomostnej aj vôľovej zložky úmyslu) musí byť aplikovaná všeobecná trojročná objektívna lehota. Zároveň dovolací súd podotkol, že v prípade, ak nebankový subjekt (veriteľ) koná nekorektné a neuvedie do úverovej zmluvy všetky zákonom predpísané údaje, je toto jeho konanie zo zákona sankcionované tým, že zmluva sa stáva bezúročnou a bezpoplatkovou. Čo v podstate znamená, že spotrebiteľ je povinný zaplatiť veriteľovi len samotnú istinu úveru (pôžičky). Táto skutočnosť má preto za následok automatickú neplatnosť tých častí zmluvy, ktoré sa týkajú práve odplaty a úrokov za poskytnutý úver. Dovolací súd preto konštatuje, že právny záver odvolacieho súdu ohľadne toho, že samotný fakt, že nebankový subjekt poskytujúci úver spotrebiteľovi je v postavení profesionálneho podnikateľa vo všeobecnosti bez ďalšieho nemôže zakladať úmysel tohto nebankového subjektu bezdôvodne sa obohatiť na úkor spotrebiteľa.

19. Vzhľadom na podstatu argumentácie žalobkyne, ktorou žiadala aplikovať 10-ročnú premlčaciu dobu s poukazom na dlhodobú podnikateľskú prax žalovaného, žalovaný vo svojej obrane dôvodne poukázal na to, že všeobecný argument ohľadne uzatvárania spotrebiteľských zmlúv so spotrebiteľmi, ktoré neobsahovali obligatórne náležitosti, v dôsledku čoho sa zmluvy o úvere považujú za bezúročné a bez poplatkov, je právne irelevantný vo vzťahu k preukázaniu existencie úmyslu žalovaného sa bezdôvodne obohatiť. Pri úmyselnom obohatení sa musí byť nespochybniteľným spôsobom preukázaný úmysel a to či už priamy alebo nepriamy smerovaný k bezdôvodnému obohacovaniu sa a musí existovať v čase získania bezdôvodného obohatenia. Nepostačuje ani, ak bolo bezdôvodné obohatenie získané neúmyselne a následne by si ho príjemca úmyselne ponechal. Takéto úmyselné konanie musí byť posudzované na každom jednotlivom, konkrétnom prípade s poukázaním na okolnosti uzatvorenia konkrétnej úverovej zmluvy. Zmluva o úvere, uzatvorená medzi žalobkyňou a žalovaným sa riadila od počiatku právnym režimom Obchodného zákonníka a to konkrétne v zmysle § 497 a nasl. Je nesporný záujem veriteľa získať za poskytnutie peňažných prostriedkov odplatu vo forme úrokov, čo však nepreukazuje úmysel získať bezdôvodné obohatenie. Žalovaný skutočne požadoval za poskytnutie peňažných prostriedkov odplatu vo forme úrokov za poskytnutý úver, keďže je to činnosť, ktorou sa žalovaný v čase uzatvorenia zmlúv o úvere zaoberal, a na ktorú mal oprávnenie, nakoľko žalovaný mal v predmete podnikania aj poskytovanie úverov z vlastných zdrojov, čo medzi stranami sporu sporné nebolo. Táto skutočnosť však nedokazuje úmysel žalovaného získať bezdôvodné obohatenie.

20. Z uvedeného bolo potrebné na daný vzťah zo spotrebiteľskej zmluvy aplikovať trojročnú objektívnu premlčaciu dobu. Objektívna premlčacia doba, ktorá je určená nezávisle na subjektívnych dôvodoch dotknutých osôb, vždy začína plynúť odo dňa, kedy k bezdôvodnému obohateniu došlo. Platí, že subjektívna premlčacia doba sa musí zmestiť do objektívnej premlčacej doby. Pre začiatok plynutia objektívnej premlčacej doby je v zmysle § 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka rozhodujúce faktické získanie bezdôvodného obohatenia, pričom v tomto prípade ide o splátky, ktorými žalobkyňa ako dlžník zaplatila žalovanej ako veriteľovi viac, ako len vrátila prijaté plnenia istiny úveru.

21. S námietkou žalobkyne, že o tom, že sa na jej úkor niekto bezdôvodne obohatil sa dozvedela až zo samotného rozhodnutia Okresného súdu Trnava vo veci sp. zn. 22C/38/2014, sa odvolací súd nestotožnil, keď poukazuje na bod 16 napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie, v ktorom súd prvej inštancie správne uzavrel, že žaloba bola podaná na okresnom súde dňa 25.07.2017 v rámci dvojročnej subjektívnej premlčacej doby, keďže žalobkyňa sa o bezdôvodnom obohatení žalovanej dozvedela už v rámci konania sp. zn. 22C/38/2014 a to momentom doručenia podania vedľajšieho účastníka na strane žalovanej (v tomto konaní v postavení žalobkyne) súdu a to dňa 30.12.2014 v ktorom vedľajší účastník namietal, že žalobca má voči žalovanej nárok len na zapltenie istiny úveru, ale bez poplatkov a úrokov, nakoľko úverová zmluva obsahuje neprijateľné zmluvné podmienky a neobsahuje údaj podľa § 4 ods. 2 zák.č. 258/2001 Z.z. Pričom takýto záver súdu o začiatku plynutia dvojročnej subjektívnej premlčacej doby spĺňa požiadavku skutočnej vedomosti žalobkyne, že žalovaný sa na jej úkor bezdôvodne obohatil.

22. Súd prvej inštancie správne ustálil, že námietka premlčania bola vznesená dôvodne, keď v danom prípade bola žaloba podaná viac ako tri roky po uhradení poslednej splátky dňa 10.7.2012, keď žaloba bola podaná na súd až dňa 25.07.2017. Odvolací súd má za to, že uplynutím objektívnej 3-ročnej premlčacej doby zostalo právne bezvýznamným zaoberať sa otázkou uplynutia subjektívnej 2-ročnej premlčacej doby, keď pre posúdenie dôvodnosti vznesenej námietky premlčania a z toho plynúci záver o nevyhnutnosti žalobu zamietnuť je rozhodujúci záver o uplynutí objektívnej 3-ročnej premlčacej doby, ktorá uplynula dňa 10.7.2015 a žaloba bola podaná až dňa 25.07.2017.

23. Ďalšie odvolacie argumenty žalobkyne odvolací súd považoval pre rozhodnutie vo veci samej už za nerozhodné, bez potreby sa nimi osobitne vysporiadať. I podľa už konštantnej judikatúry súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkmi konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku účastníka konania, ktorý ju nastolil. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty účastníkov konania (porovnaj napríklad rozhodnutia Ústavného súdu SR sp. zn. II.ÚS 251/04, III.ÚS 209/04, II.ÚS 200/09 a podobne).

24. Vzhľadom na uvedenú argumentáciu, pokiaľ súd prvej inštancie žalobu žalobkyne zamietol, rozhodol vrátane závislého výroku o náhrade trov konania (odvolacími dôvodmi osobitne nenapadnutého) vecne správne, a preto odvolací súd v súlade s ust. § 387 ods. 1 CSP rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil.

25. V odvolacom konaní plne úspešnému žalovanému voči žalobkyni vznikol nárok podľa § 255 ods. 1 v spojení s § 396 ods. 1 CSP na náhradu trov konania. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie osobitným uznesením po právoplatnosti tohto rozhodnutia samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

26. Senát odvolacieho súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v odvolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).